

ГРИГОРІЙ ГРАБОВОЙ
Хайрукулус
2000

ПЕРЕДМОВА

Свідомість людини нескінченна, для вічного життя треба вміти розширювати його шляхом образного мислення за певними законам, які явно чи приховано виявлені у книзі.

У раптових, творчо контрольованих переходах сприйняття з одного образу на явно не пов'язаний з ним інший можна знайти інформацію, що забезпечує вічне життя та відповідний розвиток духу, побудований на готовності до керівнику з мети вічного життя сприйняттю будь-яких образів.

Несподівані переходи оповідання виявляють події вічності, які виражені різноманітністю реальності, що дозволяє мисленням керувати нею.

Творець, який сформував керуючу думку, що створює необхідні для вічного життя події за будь-яких об'єктів реальності і сприйняття, має знання, що гарантують йому вічне життя.

ХАЙРУКУЛУС

Хайрикулус жив на вершині гори. Він був сміливий і відважний. Він був птахом, який дивиться в саму себе, і бачив своє відображення в небесах та у хмарах. Він ставав хмарою, коли хотів злетіти.

Якось йому пощастило побачити на дні печери величезну змію, яка намагалася його з'їсти, але він вчасно схопив її за шию і відвіз у море. Там вона почала жити, розмножуватись, бачити нові світи. І тут виникли перші

тварини. Так з'явився кит, і з'явилися інші ссавці, що мешкають у морі, які почали виходити з моря та заповнювати сушу, як відомо. При цьому виявилось, що ті, хто був на суші, вони вже там були.

Коли Хайрикулус побачив цю сутність світу, він зрозумів, що птахом довго залишатися не треба. Він вирішив перейти у звіра земного: у лева, на тигра, на пантеру. При цьому він побачив себе таким, ніби вони були разом.

І він злетів на іншу планету. На Марсі було холодно, було мало води, і життя було таке, що доводилося весь час пити. Він вилетів на Юпітер. Там він став ставати людиною. І побачивши себе в образі людини, він зрозумів, що птах, який хоче бути людиною – він уже людський. Він став миролюбним. Він перестав убивати. Він став їсти комах тільки так, щоб вони виживали в його організмі та виходили живими. Таким чином Хайрикулус познайомився з Лейлі.

Лейлі жила самотньо. Вона була дуже красива та витончена. Її голова весь час дивилася на образ птаха Хайрикула. Він бачив свій колишній образ, і тому Лейлі була дуже чарівною для нього, тому що вона спочатку була людиною. Вона була народжена ним. І тут він побачив, що народжений від неї чоловік – це була перша людина, яка була ще до Лейлі. Його в народі звали Адам. Він був дуже сміливий. Він з'їдав гілки дерев, на яких висіли яблука, але яблука не були пошкоджені. Він знав культуру харчування. І одного разу, коли він забувся, він став їсти саме яблуко.

Тут обрушилися системи, де він перебував. Він не зміг стриматися. І тут з'явилися перші руйнування. Вони закликали самознищення та були змушені з цим боротися. Частина з них перейшла до тих і стала тими, хто знищується, а частина залишалася безсмертними. При цьому їхні думки були об'єднані, і ті, хто вже почав добиватися життя, став добиватися безсмертя. Він зрозумів, що за це тепер доведеться боротися.

Хайрикулус був розумний. Він побачив, що Лейлі потрібне знання. Він почав пояснювати Адаму. І знаючи, що через Адама Лейлі побачить знання, він став удосконалювати Адама.

Хайрикулус перетворився на дракона. Сандрак, він був дуже розумний і водночас знав, що таке людина. Він знав, що його їсти не можна, що з ним треба розмовляти, що треба випускати газ, який він у своїй свідомості сприймав як вогонь. Тому що людина прозорливий, він бачить, він був біля Бога, і він знає, що є в майбутньому. Хайрикулус був настільки розумний, що давав зрозуміти людині, що людина теж розумна.

Таким чином Лейлі побачила себе, і в них народилося дитя. Назвали вони дитя Аляс, життєрадісний, розумний. Він знав, що буде в 2012 році.

Надприродним, припиняючим. Кінця світу не буде – знав Алес. котрі запрошують його жити на його планету. І він побачив своє майбутнє радісне, яке ніби охоплювало всі його іпостасі, про які він тільки мріяв.

Так думав чоловік, що сидів на горі і сприймає себе в йозі як єдине ціле з Хайрікулусом. На якомусь рівні нирвани в нього перестало сприйматися самоусвідомлення щодо фізичної сутності. Він зрозумів, що його фізична сутність всесильна. Він може бачити очима птаха, і він може літати. Він може бачити очима лева.

Він побачив себе, що сидить на горі, через лева, що проходить поряд. І спитав тоді у лева: "Ти хто?"

- Він той, хто ти, - відповів лев.

І його вухо почало рдіти. Воно стало ставати червоним, спочатку ліве, потім праве. Хайрикулус став соромитися. Людина, хто сидів на вершині, побачив це і зрозумів, що сором'язливість є зобов'язання зробити те, що не обмежує тебе. Його соромила вразливість світу, і світ був таким, що його потрібно було покращити.

Він став організовувати та спускати з гір знання, які йшли тонкими струмками через білі долини лук, передгір'їв і вершини. І білий сніг відбивав ці знання назад у вічі Хайрікулусу і тій людині, яка була на вершині. Ім'я його було – Людина.

Він ставав розумним. Він почав рити печери. Він став

розмножуватися, але при цьому він зберігався в єдності з Богом, і все, що було від нього, його наступні діти також були об'єднані з Богом. помічати, що на планеті під назвою Земля, яку придумали самі земляни в своїх думках і так її назвали, стала рости цивілізація, стало вироблятися той рух, який їх зацікавив. з'явилися безліч інших тварин, які пов'язані з первинною змією та які були дуже вразливі, бо були у стихії, перебували у природі. Тут у Людини й у Хайрикулуса одразу з'явилася та сама Ідея: як зробити керованою природу?

Комуністичне суспільство, що ставило людину над природою, в даному випадку не дало конкретних будь-яких заходів, що забезпечують це. Тільки релігійні знання були надією Хайрикулуса і Людини первісної. Вони бачили майбутнє, тож читали історію. Вони знали, що у 2013 році буде дуже головаста проблема, яка виллється у розпізнавання вічного життя багатьма оточуючими. І це та стихія, яка починає освоюватися. Вони розуміли, що розумність – це ідеальний образ людини, і почали прагнути цього.

З однієї голови там, де є первинне мислення, стали народжуватися наступні та наступні. І з'являлися покоління, які вже народжені з великими знаннями вічності. Хайрикулус розумів, що це треба враховувати. Роки з 2014 до 2017 року від Різдва Христового були роками, коли пишно процвітали знання вічності серед величезної кількості населення. Їхні нутрощі, шлунок і кишечник ставали вічними до того, як вони це усвідомлювали. І при цьому їжа перемелювалася так, що вона не вся була в тому ж плані перетравлена, як це було раніше до 2012 року.

Тут вони побачили, що є мікрозміни, які стосуються всіх, це мікрозміни вічного життя, це самодотик. Хайрикулус пішов далі. Він ішов рік за роком уперед і бачив усе більше, ніж минуло. Минуле наростало так само, як і бачила його людина. Він бачив, що людина може дивитися очима птаха, а птах може бачити очима людини. І при цьому звірі можуть розуміти, що думає людина, якщо вона бачить їх. А також знати – що попереду, якщо людина не бачить їхнього фізичного зору. Так виникло духовне єднання тварин та людини. І тварини перестали

знищуватись. Цивілізація стала вічною не тільки навколо людини, а й навколо всього Всесвіту. Всесвіт почав стискатися, доходячи до рівня Землі, і всі зрозуміли, що Земля – це Всесвіт, який розширюватиметься і стискатиметься, але їй не буде кінця. І народжується так і сприймає Землю. Він думає, що він народився у Всесвіті, тому що він не зовсім точно знає, що за межами його дитячого ліжечка і того приміщення, де він спить і навіть коли не спить.

Всі стали бачити, що діти стали розумнішими. Вони ставали часто розумніше дорослих, і дорослим доводилося набирати розум, щоб зрозуміти мислення дітей. Так цивілізація попрямувала до вічності шляхом усвідомлення вічних знань та вічного здоров'я.

Тут з'явилися він і вона, які знали, що вічність – це їхня єднання, це їхня любов. І любов породжує наступну вічність, бо вона сама вічна. Так Хайрикулус пізнав людську любов. Він знав, що вона існує, але вперше побачив її візуально серед двох тих, хто любить нескінченно один одного.

Тут він зрозумів, що знання кохання – це те перше, що потрібно ввести у світ. Він знову перетворився на кшталт свого птаха, на гордовиту птаха – орла, і почав рухатися вгору, де билися ворони.

Ворони билися за шматок старої застарілої білизни. Він не звернув спочатку на них увагу, але вони стали наближатися до нього, облітати інші планети і з'їдати ту їжу, яка перебувала цих планетах і оточувала ці планети. Вони бачили, що Чумацький Шлях, який дуже величезний, також доступний воронам. І тоді Хайрикулус зрозумів, що потрібно ввести в справу Шико.

Шико спав довго. Він спав у печері не один мільйон років. І коли він прокинувся, він побачив, що Хайрикулус подорослішав.

– Привіт Хайрикулус, – сказав Шко. - Ти став дорослим, я бачив тебе ще малюком.

- Так, - сказав Хайрикулус, - я бачив, як ти спав, але при цьому

моє дорослішання зупинилося там, де ти сказав про вічність світу.
Шко сказав:

– Я чомусь і раджу спочатку, у дитячому віці говорити про те, що вічність є, тому що дорослішання набирає вічну основу, і ви починаєте розвиватися як друзі.

- Як Лейлі? - Запитав Шко.

— Лейлі гаразд, — сказав Хайрикулус. - Вона з Адамом, у них Аляс. Вони разом мешкають.

— Вона бачила мене, — сказав Хайрикулус.

- Це означає багато, - сказав Шко. - Чи бачила Лейлі Вільюса?

- Вільюс? Хто це? – спитав Хайрикулус.

- О, ти не знаєш про Вільюса? Ти повинен був пізнати ту бік зла, що знаходиться по той бік гори, і який знаходиться з того боку неба.

– Ось, – сказав Шко, – я тричі сказав «по тій», «потій».

адже як переходить одна мова в іншу?

виник, наприклад, із новозеландської? Чи з російської? слова так об'єднані, що первинний зміст слів закладений у глибині своєї свідомості», – сказав Вільюс.

- Однак він розумний, - сказав Хайрикулус.

Шко сказав:

- Він був дуже добрий. Але коли Земля почала поглинати його, він.

зрозумів, що треба вижити, і не зрозумів, якими знаннями для цього користуватися.

– Отже знання – це те, що дається різноманітно, і потрібно з них вибирати, так? – сказав Шко.

- Ти можеш вибрати ті знання, які дають і нескінченне твій розвиток, і при цьому ти не будеш лихий, а будеш добрий. Але початковий вибір у твоїй душі. Народжена душа може самозмінюватися, і ти можеш стільки перебувати на повітрі та на сонці, скільки тобі потрібно для того, щоб пізнати море. А Вільюс не став обтяжуватися такими питаннями, він просто-на-всього піднявся вгору і обрушився на саме дно. Таким чином він зараз там. Він намагається вилізти, але не вистачає знання.

Воскресені періодично передають йому деякі знання, але

при цьому він вимагає від них надто багато. Він вимагає від них енергію, яку вони повинні пізнати.

- Дивний Вільюс, - сказав Хайрикулус і полетів до Лейлі.

Він спитав Лейлі:

- Чи знаєш ти про Вільюса?

- Його бачив Адам, - сказала Лейлі, - але при цьому він не говорив

Про це Алясу.

І нещодавно він сказав:

- Я бачив того дядька. Він був високим, але при цьому був ніби безтілесний. Він стояв зовсім недовго. Усі живуть дуже довго, а він

лише кілька хвилин. Куди він подівся – я не знаю. Я сказав відразу

Лейлі, моїй матері. Так, я вважаю, вона моя мати.

– Так, – сказав Адам, – вона твоя мати, і ти правильно зробив, що побачив короткочасність цієї людини. Тому що він не задається питаннями вічності, він хоче жити в собі. І він хоче ту мить, яку зараз відчув, він не хоче води вічності. Він п'є воду миті, його краплі стікають у нього вусами, тому він такий високий. Поточні вниз краплі створюють ефект горизонтальності. Насправді він дуже вертикальний, він плоский.

І ми бачимо те життя, яке ми самі хочемо бачити, яке хочемо пізнати. І при цьому це життя, воно повчальне. Ми повинні її бачити такою, якою вона є, і не повинні думати, що вона за нами чи перед нами. Вона у нас.

– Сутність життя знаходиться там, де є Адам, Лейлі, – так подумав Хайрикулус і підійшов до Аляс.

- Ти бачиш мене, Аляс? – спитав Хайрикулус.

- Так, я тебе бачу, але тільки лівим зором. Ти стоїш ззаду мене, – сказав Аляс. – Я бачу тебе, але ти в іншому часі.

- Правильно, - сказав Хайрикулус. – А коли я підійду до тебе?

– Коли я захочу, – сказав Аляс.

– Так, зріле виховується покоління, – подумав Хайрикулус і став йти вгору, все вище та вище. Там, де було зорове сонце, складене в пісні.

Але при цьому Аляс був людиною майбутнього. Він ріс, і його обличчя став процвітати. Його лик став світлим, і він ішов назустріч своєму щасливому майбутньому так само, як йшли тисячі, мільйони та трильярди інших. У них було дуже багато простору, у них було дуже багато часу. І час ставати простором, і думка стала ставати реальністю. І вони стали тими, ким вони є. І тут Хайрикулус зрозумів, що він теж має ставати таким. Образ птаха, який його переслідував і ким він був спочатку, а також образ змії стали поєднуватися та зливатися. Вони стали обертатися один біля одного з такою швидкістю, що стала з'являтися людина.

- Так ось у чому розгадка, - подумав Хайрикулус.
швидкий рух двох субстанцій і є третьою, спочатку задана Богом, і, власне, сам Бог, то з'являється людина.
- Тобто людина - це неминучість, - подумав Хайрикулус.
Так який сенс плекати ці образи птахів чи звірів, якщо буде по будь-якій людині, бо вона образ Божий.

– Спочатку Творець всього Всесвіту до себе всіх запрошує і свій образ створює, – так думав Хайрикулус, умиростворено лежачи на березі найкрасивішого озера, де плавали безсмертні риби, які з'їдали один одного, але при цьому ніхто з них не гинув. Вони харчувалися тим, що більша з'їдала дрібнішу. Дрібніша в цей момент залишалася жива, а більша наїдалася.

Від почуття ситості більшої риби ситою ставала і дрібніша. Вони жили в дуже замкнутій системі біологічних зв'язків та особливостей, такої, що печера ніби висіла у повітрі. Вони не знали, що для того, щоб печера знаходилася на Землі, має бути Земля. Вони думали, що так і має бути. Їм ніхто не сказав, що це неприродно, що це неможливо. І вони жили у віддаленій точці простору, далеко від Чумацького Шляху, але думали, що вони земляни, бо говорили земною мовою, а вірніше думали.

Сішу думала лівим оком. Це була риба-меч по земних мірок. Насправді - це була самка риби Сешшу, яка була в центрі планети, і величезні річки та води зливались у цю рибу. Вона бачила, що мікробіологічні дослідження, які

проводяться на Землі, вони не враховують всеосяжності інформації, і при цьому майбутній розвиток може бути якимсь чином призупинено у плані інтенсивності, якщо вони не зрозуміють, що все дрібне, все елементарне зливається у всьому глобальному. Сішу подумала, що треба летіти туди.

– Де твої крила? — спитала вона у Хайрикулуса.

Хайрикулус сказав:

– Я тільки маю свій образ у вигляді птаха.

– Передай його мені, – попросила його Сішу.

— Але ж ти риба, — сказав Хайрикулус.

– Ну й що, – сказала Сішу. - У мене ж є плавці, я подумаю, що це крила, і полечу на Землю, і скажу, що мікробіологія має бути злита з вічністю, із зовнішнім вічним світом.

- Добре, - сказав Хайрикулус. - Подумай, що ти риба, але тільки так, щоб у тебе були крила.

– Гаразд, – сказала Сішу.

Вона знайшла крила і полетіла у бік Землі. Біля неї пролітали комети. Одна з них – та, яка загрожувала нібито Землі у 2030-х роках. Але вона була планетою і навіть кометою. Це була лише свідомість віддаленого Льошу. Лешу, він був дуже далеко і при цьому не знав, де він знаходиться і що він взагалі знаходиться, тому що він був сильно п'яний. Він напився на одній із сусідніх планет сонячної системи і вважав, що знаходиться на Юпітері, але виявилось, що він був взагалі на третій планеті із сімейства п'яти і був дуже стурбований своїм пияцтвом. Тому що воно виводило його з рівноваги, і він думав настільки чадно, що Сішу була на нього дещо скривджена за його нетактовне мислення, за його поведінку. Вона вказала, що світовий розум, світова спільнота різних планет та цивілізацій просять мислити культурно, не поширювати невірних відомостей у своєму мисленні.

- Так, так, - сказав Лешу уві сні у своєму п'яному чаді і знову забувся мало не в білій гарячці.

Але тут він побачив, що Сішу – це не зовсім Сішу. У неї є крила, і вона летить у бік Землі.

- Навіщо ти туди рухаєшся? - Запитав Льошу.

– На Землі твориться цивілізація, – сказала Сьшу. – Там є центр світу зараз, давай туди. Ми перетворимося на риб і будемо, як Хайрикулус, планувати над морями, океанами і повідомляти людям знання, які вони повинні знати.

- Ти можеш перетворитися на чайку? - Запитав Льошу у Сешу.

– Я можу, але хочу бути рибою.

І вони опинилися на морі.

щоб пізнати сутність і перетворитися на рибу.

крокодила, яка спочатку їм потрібна була, вона була пізнана на випадковому сюжеті.

І ось два дельфіни, Сьшу і Льошу, почали рухатися в напрямку корабля-вітрила. Дуже білий корабель, майже "Летючий Голландець". Але виявилось, що вони настільки набрали швидкість, що перестрибнула через два століття, і перед ними був тонучий теплохід.

Тут один із пасажирів запитав:

- Ти Лешу?

- Так, - сказав дельфін, - я Лешу, але як ти мене впізнав?

– А я там був, – сказав чоловік.

– Та не може бути! Навіть якщо я був п'яний, я міг би тебе помітити. Як я міг тебе не побачити?

– А ось так, – сказав чоловік. – Тому що я людина, у мене є свідомість, і тому що Лейлі мені передала, що Адам має бути вічним. І я цього прагну. Чому я і не тону, і я тебе знаю?

- Так ти все знаєш! – сказав Льошу.

Сішу підтвердила:

- Так, вони всезнаючі, тому що вони йдуть шляхом вічної життя, а там не можна чогось не знати, і вони змушені все знати, це їхній обов'язок. Це їх не обтяжує, тому що вони знають на той момент те, що їм треба, і прагнуть знати більше.

- Це дуже зручно, - посміхнувшись, сказав Лешу. - Чому ж

тоді я, наприклад, не все знаю, а при цьому думаю, що знаю все?

- Тому що ти не Сішу, а Льошу-шу-шу, - шумів ліс.

Людина, яка про це думала, побачила всі ці сюжети, побачив зростаючий гриб. Він подумав: «Чому мене звати Олександром? І чому зараз таке століття? Чи не наступний? Якщо

б у мене було більше можливості силової, я зробив би зовсім по-іншому. Я зробив би, щоб цивілізація була об'єднаною спочатку і була такою, якою вона була в давнину. Я склав би минуле з майбутнім і отримав би ту силу, яка йде у вічність і нескінченність».

Але це були тільки думки, пальці його перебирали шматочок. дерева зламаного з найближчого сука. І він подумав: «Чому цей сук тріснув? Треба думати про те, що я тут, але й треба думати про те, що й сук має бути вічним. Де ж ця вічність, і як її зараз отримати з цього сука, щоб наступний був вічний».

Так він думав у роздумах. Перед його очима пролітали Сьшу та Лєшу. Вільюс періодично блимав, потім перестав. І тут з'явився Шко, який уже жив не один мільйон років. І він не знав, що він стільки живе, бо знав, що не вмирає.

Коли він побачив сонце, він уперше подумав, що він і є сонце, але виявилось, що він Шико.

Така йшла легенда про Шко, він її не заперечував. Він любив брати трішки солоної рибки за праву щоку і довго її смоктати. При цьому запивати гарним кухлем пива, коли він був людиною. І при цьому свідомість людини дуже подобалася їй.

- Шико був миролюбний, - так думав другий чоловік, який знаходився в іншому лісі в передгір'ях Анд.

І ці дві люди, що думають, поєднали своє мислення, і вони побачили, що їхні думки об'єднані. Один із них був Олександр, а інший був Олександра, жінка, дівчина, дуже гарна. І вони знали, що зустрінуться. Вони йшли лісом назустріч один одному, і вітер передавав їм казку про них самих і про їхнє щасливе кохання.

І вони зустрілися в літаку рейсом Тюмень - Краснодар, а далі в Бостон. Вони діставалися Бостона. Коли побачили перші промені сонця над Бостоном, вони подумали, що вони вже прилетіли.

І та казка музики, що охоплює світанок, яка зазвичай буває при приземленні, почала наростати, і вони почали з насолодою

розповідати один одному, як вони спостерігали Шко, як вони бачили неможливість і нездатність Вільюса у своєму лінному розумінні рухатися вгору. І як вони бачили Сьшу і Льошу, що поспішають на допомогу землянам. Тут вони з'єдналися руками, і літак почав різко вібрувати, втрачати висоту, потім знову набирати. І вони зрозуміли, що рух їхніх пальців керує літаком.

Тут вони побачили той світанок, який надалі їм не хотілося розглядати. Це світанок був передвіщаючий грозу, техногенну катастрофу, і вони зрозуміли, що вони повинні зробити геройський вчинок, щоб не було катастрофи, щоб не було ядерної війни. І вони послали свій імпульс у Нагасакі першому протону, першому нейтрону, що виник у місці вибуху в Нагасакі, в Хіросімі. Тут вони побачили, що вони запобігають війні в Лос-Анджелесі і в Бостоні. Більше того, вони її запобігли майбутньому. Тепер вони можуть спокійно спуститися на літаку в поточну реальність, де про жодну війну не йдеться.

Так вони приземлились. Сонце Бостона світило їм прямо в очі, і вони подумали, що вони будуть йти стільки, скільки їм потрібно, по полю аеродрому. Вони почали прогулюватися біля трапу, проте коридор був звужений, і назустріч до них наблизилась поліція.

Поліцейський величезного зростання, дуже повний американець, спитав у Олександра:

- Це ваш Сішу? – і вказав на шухляду, в якій сидів звір.
- Як? Він уже тут? – сказав Олександр.
- Звідки ви знаєте, що я про нього думав? - Запитав він у поліцейського.

Поліцейський побутовим рухом витягнув маленьку машинку у вигляді приладу, невеликого за вагою та за розміром, та сказав:

- Ось вона машинка. Вона думає, а я думаю за нею, тому я знаю, що ти думаєш. Усі ми думаємо, як ця машинка, якщо захочемо, але тільки деякі з них, такі як твоя Олександра, вони можуть піднятися над машинним розумом. І тому я в неї не питаю, де Сішу. Я питаю, де Лешу, якому мільярди років? Тільки

той розум, який може охопити нескінченність, може мислити у категоріях того, кому мільярди років.

- Ти маєш рацію, - сказав Олександр, по-дружньому лояльно поплескавши поліцейського під силу.

Але плече виявилось набите ватою, і він виявився нижчим на зріст і товщі. Так змінилася реальність. Перейшли на рівень того, що ми часто бачимо як найбільший розум, найбільше мислення перебувають заточеними в якому-небудь кутку, в якійсь клітці, і не даємо цьому мисленню поширитися. Так ми стримуємо свої думки, так ми дозволяємо вийти з клітки тільки тоді, коли усвідомлюємо.

І він підійшов і випустив Сішу, що має здатність не тільки знаходити крила, але зуміла подумати через образ Шко, з клітини. Він став величезною думкою, яка означала нескінченне життя людини. Поліцейський був здивований – наскільки він величезний. Він бачив в американських фільмах «Мисливці за приведеннями» таких величезних, збудованих штучним чином героїв цього фільму, проте не очікував, що думка може бути настільки величезною, настільки реальною. Він обережно поторкав пальцем зростаючу думку і зрозумів, що вона дуже суттєва, бо реальна.

- Це суттєва думка, - сказав поліцейський, - в криміналістиці її визнали б за докази, проте думки такою не може бути.

Як тільки він сказав це, Шко знову перетворився на звірка і опинився в клітці, але проте з відчиненими дверима.

Продемонстрована практика реальності дозволила Шко зробити крок на волю. Він був образ незвичайного звірка. Такого пухленького, з гостренькою мордочкою та з маленькими блискучими очима, які ніби впроваджувалися у свідомість, намагаючись щось з нього витягнути, розібрати, а може навіть з'їсти. Однак він не харчувався свідомістю, він не хотів інших. думок, він думав лише про себе. Йому був мільйон чи більше років, він навіть не знав від початку народження світу і бачив

Бога на власні очі, тому був начебто з Ним і передавав Його думки. І вони об'єдналися з Олександром в шикарному п'ятизірковому готелі на цілий тиждень. І, виходячи через тиждень, зрозуміли, що у них є дитина, вже велика, бо вона вже почалася. Вони бачили все його наступне життя і мріяли, щоб він був дорослим уже зараз. Мрія здійснилася, і вони зрозуміли, що життя його прожите шикарно. Вони почали будувати йому події, і вони забезпечили йому життя, попри все, що могло статися.

Так народилася цивілізація вічності. Народжений і навіть ненароджений житиме вічно. А ось хто не народжений, його треба створити. Їхні душі об'єдналися. Вони почали осягати цю науку.

Вона була складною, важкою. Це було однаково, що є граніт науки, але при цьому вони й створювали ненароджених із щільності вічної матерії. Вони її подряпували, збирали по крихтах. Так вони збирали душі. Вони спочатку були нестійкі, адже душі створив Бог, а створити за рахунок мислення душі – це вкрай складно. Проте вони йшли цим шляхом і зрозуміли, що це можливо з Богом. Вони мають бачити Бога. Вони повинні знати Його у вічі, і вони зрозуміли, що Він у всьому людстві поширює ці знання.

Вони почали передавати знання і зрозуміли, що Бог посилатиме їм ті душі, які спочатку вічні, а створювати вони можуть їх, тому що вони можуть запрошувати їх. Тобто вони самі є ті душі, створені спочатку. Кожен кує свою власну душу. І коли вони викували свої душі – такі тверді, як сталь, такі прямі, як нескінченна смуга прямих ліній, вони зрозуміли, що нарешті вони оволоділи тією істиною, яка перебуває у їхній сутності. І люди, які говорять один з одним, – це не їхня мрія, це їхній розум, який щебече і який набирається знань.

Таким чином, Хайрикулус побачив еволюцію людей у самих собі, коли кожен може розвиватися стільки, скільки хоче. І при цьому те, що ззовні, йому притікатиме стільки, скільки йому потрібно. Таким чином, Хайрикулус побачив золотий вік людства і всього світу, і він зрозумів, що цей вік вже ніколи не скінчиться.

Інші цивілізації почали стікатися на це світло, яке розгорялося все більше і більше.

Цивілізація Андус із далекої зірки Платонея стала переміщатися все ближче та ближче разом зі своєю зіркою. Вони стали розпізнавати перші думки та побачили думки Лейлі.

— Але як вона добре мислить, — сказав перший Андус.

У тому була загадка цієї цивілізації Андуса, що всі вони звалися Андус. Вони не мали інших імен, але вони один одного розрізняли. І відмінність один одного була в їхніх серцях, у їх чуттєвості, в їхній любові один до одного. Але ім'я не можна було міняти.

- Дивно, - сказав Андус, - адже в Адама теж є ім'я, яке є у його серці. Але їхня дитина з Лейлі названа Аляс. Чому він не Андус, чи він не Адам і Лейлі? Чому вони змінюють імена?

— А тому що, — сказав один Андус іншому, — що вони зробили відмінність і показали, що різниця вічна, тому в них і цивілізація стала золотою, і це світло нас тягне до себе. Що кожен украй також індивідуальний, як розвивається Бог. Може створити вічну реальність, і це їхня запорука стійкості. І вони стали намагатися розрізнити один одного не тільки по суті свого свічення, а й надавати слову різні значення.

Вони почали думати: якщо слово "Андус" міняти, міняти букву, то може вийти щось інше. Перший Андус взяв і кілька обережно переніс одну літеру на місце після слова, при цьому зберіг першу та отримав – Андуса. За одним словом одразу виявилось багато особистостей.

- Так це ж плем'я індусів, - сказав один Андус.

- Ні, індуси спочатку були на Землі, ми тільки наближаємось. Але вони вже тоді розуміли, що майбутні цивілізації намагатимуться розпізнавати знання Землі, та тому вони взяли ім'я – індуси. Але всередині всі вони помітні за іменами, і це в них називається національність.

Так розвивалися цивілізації, вони передавали одне одному

приховані та відкриті знання, і при цьому планета собак стала розвиватися так, що знання передавалися котам, кішкам, іншим домашнім тваринам, іншим звірам. І звірі стали ставати вічними, повільно, поступово, частинами, починаючи від вовни, яка спочатку роками лежала в ґрунті не змінюючись, а потім за рахунок розумової роботи людей, які їх люблять, а потім за рахунок свого власного мислення. Так вийшло, що тварини почали думати про себе ще швидше, ніж будь-коли люди, бо їм треба було вижити. І вони побачили перед собою простори Всесвіту. Вони зрозуміли, що ті самі Андуси, адже вони розвинулися так само самотійно, як розвиваються рослини, які знаходяться без світла. Це цивілізація, яка жила в системі трьох гір, ніколи не бачила світла, але вони виростили як здорові люди, що живуть на світлі під сонцем, тому що вони мали прагнення жити.

Так само і знання у тварин, які мали мислити і перетворюватися по творчості на людей, мало перерости їх структуру тіла і вийти у структуру вічного життя у тому ракурсі й у тому рівні, що їм дав спочатку Бог, тобто працювати лапами і робити щось лапами, і навіть поступово набувати форму людини хоча б у душі. І тоді душа тварин почала процвітати.

З боку це було схоже на рівень розвитку множини квітів, які стали перетинатися один з одним, запилювати один друга. Тварини стали миролюбними. Вони зрозуміли, що можна спілкуватися один з одним, і це спілкування стало народжувати наступну цивілізацію, яка жила самотійно і мала свої планети.

Хайрикулус зрозумів, що так розвивається світ, що йде від людину, і він вирішив цей світ досягнути. Він впровадився в самі глибокими мікрорівнями мікробактерій, мікроз'єднань, мікрожиття. Жив серед мурах. І він зрозумів, що Хайрикулус почав керувати собою. Він став досягати його, став Вчення «Про порятунок та гармонійний розвиток» досягав. різні абсолютно види Учень розвивати і досягати у собі.

І тут він зрозумів, що його думка – це насамперед те, що він створив сам. Він зрозумів, що рух думки у фізичному просторі часто важкий. Може бути полегшеним, якщо хоча

навіть маленька мурашка йому допоможе і потягне за собою. Вбивати мурах він перестав, хоча раніше, по суті, він і не вбивав ніколи, як вважає. Проте спочатку він прийшов до того, що так, буддизм правий. Це та релігія, яка дозволяє нічого не вбивати. Це абсолютно правильно.

- Та ж істина і в християнстві, і в мусульманстві, і взагалі у всіх релігіях, які творчі, – подумав Хайрикулус. І над ним почала рости власна релігійна переконаність у тому, що вічність світу – це те, що росте в мислення вгору, і те, що поширене у всій нескінченності і поступово його стискає, як у колісці хитає, і перетворює його на людину вічну, на птицю нескінченну, на звіра, в якого він хоче перетворитися. І він зрозумів, що його свідомість безмірна. Він зрозумів, що в системі реінкарнації існують ці знання, які він бачить лише на рівні логіки пізнання, одкровення пізнання, які існували у вигляді цілих теорій реінкарнацій. І він вважає, що вони також мали рацію, але по-своєму. Він побачив, що потрібні нові люди, нові завдання, нові звершення. І так з'явився Шайл.

Шайл був дуже високий. Він жив на планеті Коро. У нього була дуже хороша подруга, яку він називав своєю і з якою добре дружив. Ім'я він не сказав Хайрикулусу, при цьому він її називав – Гарна.

— Дивно, — подумав Хайрикулус, — чому він не каже ім'я? А каже просто – Гарна? Чому вона йому подруга? А не кохана та не дружина?

Трохи пізніше з'ясувалося, що він лише видаляв чоловічий зміст від того, хто знаходився поряд з ним, і це свідомість переводило його в істину того, що біля чоловіка має бути жінка. Це була планета, яка відтворювала індивідуальність, відтворювала чоловіче та жіноче за рахунок власної волі. І коли він став відтворювати свою подругу, він зрозумів, що перший рівень він подолав, але отримати дружину він зможе тільки з Божою допомогою. І дружина постала перед ним.

Це була красуня Аляй. Вона була послана Богом, і він зрозумів, що це Божественна істина – чоловік і жінка.

– Жінка має бути послана Богом, – так сформулював Хайрикулус думка Шайлі.

Він поділився цією думкою з Лейлі і спитав у неї:

– Звідки ти?

- Ти маєш рацію, Хайрикулус, - сказала Лейлі.

що я створена Богом, причому з його ребра. Однак Бог мене створив спочатку, виходячи з його ребра, Адама. Задумайся над моїми словами, Хайрикулус, і ти зрозумієш, чому Аляс такий освічений. Чому він планету собак хоче зробити такою, щоб вона мала постійно підживлення із Землі і щоб собаки були ситі та задоволені, а він готовий на це працювати.

Чому Шько прожив мільярд років і навіть більше знають, що більше, але він не знає скільки, але при цьому ніхто йому не допомагав.

Яка ж може бути чуттєвість між Шько та Вільюсом?

Адже Вільюс, будучи чоловіком, мав багато проблем, але він міг бути другом Шько, хай навіть на перший мільярд років.

коли він став перетворюватися на жінку, то він зрозумів, що жінка настільки піднесена, що не може мати контакту зі злом. Так з'явилася Лейлі – з височини.

І в силу найкращого Хайрикулус зрозумів, що йому потрібна подруга, що виросла так само, як і він - з птиці, і бачила, як перший змії спустився в море.

Хайрикулус був щасливий. Він відчував появу цієї подруги, але, швидше за все, він відчував появу дружини своєї єдиної коханої дружини. І вона з'явилась. Він довго намагався розпізнати її ім'я і думав: «Яке ж вона матиме ім'я?»

Для чого це було потрібно – він не розумів, але відчував, що ім'я, та пристрасть і солодощі, які від нього йдуть, хоч він ще її не бачив, вже хвилювало її серце. Серце ставало сильним, нескінченним. Вічно воно було спочатку, але від любові воно було істинно вічним. Справжня вічність у серці, що любить.

І тут, якось наприкінці дня він побачив її. Це була Шйля -

любов Хайрикулуса. Він спочатку навіть не зовсім розпізнав – чи то була просто його кохання, чи то була Шийля, тобто людина, яку він полюбив з першого погляду і нескінченно.

Хайрикулус... Дивно, що в якийсь момент розвитку людської цивілізації "хай" чи "хайль" - це було негативно, в момент гітлерівської Німеччини для багатьох. Хайрикулус... Але там відсутній «ел» з м'яким знаком. Тепер він зрозумів, що «ель» із переходом у «я» приховує м'який знак.

Шийля була сама м'якість кохання та нескінченність. І вони закружляли в безкінечному коханні, хоча тримали дистанцію. Вона спокійно пила чашку кави і при цьому мізинцем торкалася краю столу. Білизна її шкіри була така, що він не міг відірвати погляд від цієї краси. Мізинець трошки нервово тремтів. Можливо просто вона намагалася відбити мізинцем якусь мелодію, але ця мелодія звучала в голові у Хайрикулуса. Хайрикулус чув цю мелодію в собі. Він бачив її відображення у собі. Він зрозумів, що без неї не може жити, вона повинна бути з ним.

Запитав він Шийлю: Ти де? Не став ставити питання про одруження, але виявилось, що Шийля - дружина, вже дружина. Чия незрозуміло. Він не міг розпізнати – чия. Не було чоловіка в неї. Вона поводитися так, що вона тільки його. І він зрозумів, що це була помилка – її заміжжя. Вона це усвідомлювала та знала завжди. Вони злилися губами, ліжка під ними перетворилося на світ, що крутиться. Вони пливли як на підводному човні. Дивилися на реальність із глибин і побачили там Сьшу.

Вона бачила їхній підводний човен, і величезне око дивилося через ілюмінатор. А підводний човен у них був такий, що їхнє ліжка стояло в центрі скляної сфери, яка пливла вперед через дно океану і далі, і вище дивилася на них і хотіла їх заковтнути, але з'явився Шко той, який був давно, який вже давно, якому вже давно кохання.

Він сказав Сішу:

- Навіщо ж ти хочеш проковтнути?
переваряться і будуть живі, але це не додасть їм вічності.
того, ти знаєш, що кохання проковтнути не можна.

Сішу сказала:

- Так, я й не хотіла проковтнути. Просто треба було, щоб вони бачили, що контрольованість процесу знаходиться в самої любові, у самому почутті кохання, і не потрібно додатково щось для цього робити. Потрібно просто любити та рухатися в цьому коханні туди, куди рухає кохання. При цьому треба знати, що вічність – це також робота, і треба цим займатися.

Тут з'явився Адам у мисленні у Хайрикулуса, який сказав:

- Моя початкова вічність була в тому, що я знав, що роблю, але коли я втратив контроль без кохання, то все обрушилося. Треба мати кохання, щоб був контроль, щоб він не губився, і щоб внутрішнє почуття контролю було таким, що воно розпізнає вічність, щоб ми бачили той світ, який ми бачимо завжди, щоб те кохання, яке в нас, було нескінченним і вічним для всіх у своїх слідствах, але індивідуальна для себе. Справжня любов завжди тільки твоя, але її світло стосується всіх.

Вони сиділи в кабінеті спецслужб і розмірковували на цю тему, попиваючи горілку, помішуючи її з пивом. Пиво було баварське, але 18 ст. Випадково виявили у покинутому підвалі. За Бункером йшла війна. Випробовували досить потужну зброю, та вибратися можна було тільки якщо подумати правильно. Вони думали вже довго, близько двох днів. Постріли наростали, випробування зброї наближалися. Йшла реальна війна у двох кілометрів від бункера. І тут Шійля подивилася Хайрикулусу в очі й зрозуміла, що вони люди, які виживуть. Стінка раптово обвалилася. Відкрився відкритий вихід, і вони перебіжками бігли в ліс, хоч кулі свистели, але вони були далеко.

Так вони вижили, бо зрозуміли, що хочуть жити вічно. І та людина, яка сиділа в одному лісі, та інша, яка сидів в іншому, і вони, які вижили в цій печері, в цій війні, всі вони були об'єднані одним загальним почуттям вічної життя, загальним усвідомленням її. І не важливо, де вони знаходилися, вони б по-любому жили вічно.

зупинилася війна. Вже підбігаючи до лісу, вони перестали чути постріли.

Людина, яка хотіла пошкребти сучок, не змогла його відламати, тому що він став вічним, тому що цього хотіла людина. А третя людина, що сидить у лісі, і навіть нехай буде наступний, хто сидить в іншому місці, що ходить або робить що-небудь, як тільки він подумає про вічність - то вічність починає рости. Вона починає рости, як кристал, який починає опановувати весь світ. Світ стає вічним, але таким самим. Кристал, який нескінченно міцний, але не змінює властивості цього світу. Це інша доля реальності. Це та доля, яка закладена в серці людини і була пізнана на планеті Андус. Ось чому вони спочатку були однакові і тільки потім почали змінюватися, коли зрозуміли, що Земля лідирує у вічності. Але властивості кристала вони пізнали раніше.

Дивіться на навколишній світ, і ви побачите багато властивостей, які треба пізнати. Дивіться на відстані між зірками, якщо Ви сприймаєте їх очима, і ви побачите, що праве око сприймає дещо по-іншому, ніж ліве, і в цій різниці є вічне розвиток. Два сприймаючі очі – це вже вічність. Парні органи – це вічність. Пари – це вічність, яка заснована на коханні чоловіка та жінки, і вона поширюється на нескінченність. Кохання пар – парне кохання, це те, що веде до вічності, парне триєдине кохання.

Що стосується триєдності світу, коли ми розглядаємо кохання в триєдиному аспекті, ми бачимо, що в коханні просто відбивається все, бо вона неподільна, і вона не може бути волі того, хто нею володіє .

Отже людина володіє повністю нею, і тому вона доставляє таку насолоду люблячому.

Відчуття повного контролю та незалежності. Хто любить, не залежить від обставин по суті, бо він любить, і йому, як кажуть, море по коліно.

І ось на коханні побудована вічність – це все одно, що та підводний човен, який непереможний, невразливий, і йому дають

шикарні можливості для спільного кохання, для кохання самих себе до самих себе, кохання один до одного.

Хайрикулус швидко, з величезною швидкістю усвідомлював свою кохання. Він був щасливий, він купався в цьому коханні, і він побачив своє майбутнє життя щасливим і чудовим. І коли він побачив своє кохання, він зрозумів, що вони житимуть вічно.

Він узяв Шийлю в руку подумки, потім узяв її руку свою рукою, при цьому рука стала перетворюватися на людську з образу птаха, об'єднану осмисленням про змію, і він зрозумів, що кохання робить образ людини. Він купався у щастя любові і зрозумів, що Бог – це справді кохання. Коли він ішов берегом моря, він побачив, що бажання матеріалізують Шийлю біля нього. Його мислення було таким, що він побачив довгастих міст, що йде над морем, який тримається ні на чому. Це майбутні цивілізації, звернені до моря. Цим мостом рухаються машини, над ним літають вертольоти, літаки та інші установки, що рухаються за рахунок інших енергій, але при цьому ніхто не задумався: «Чому міст просто висить над морем?»

Для них це було природно. Це було 23 століття. Інші машини, інші вертольоти. Багато хто був зроблений просто, тому що так було звично, але техніка була така, що багато металевого замінили мисленням. І виходив із машини людина відразу ж приводила реальність до того, що сама машина зникала. То була нова технологія. Це була нова цивілізація. І він зрозумів, що вічність машин у самому мисленні людей, так само як і в 25 столітті, штучно відтворена система – машини вже можуть брати участь у створенні елементів людей.

Таким чином, людина надала властивості штучно відтворюваним системам такі, що вони стали відтворювати людину, тобто допомагати їй у вічному розвитку. Мислення людини стає в цьому плані тоді менш навантажувальною, і вона починає думати далі, що буде для нього за вічністю, за вічністю його кохання. І найголовніше – він знає, що це буде те саме кохання, і тому він щасливий. Вічність світу є вічність кохання. Вічність подій – це також вічність кохання,

яка обволікає людину і робить її серце неприступною для люті, ненависті і всього іншого, і робить її тільки люблячою, тільки нескінченно що розвивається і нескінченно живучою – вічною людиною.

Тільки суть цього мислення і є предметним середовищем, яке людина усвідомлює і втілює.

Хайрикулус зрозумів, що Лейлі настав час передати цю інформацію.

Він сказав, що зустрів Шийлю – це і є його любов.

Лейлі сказала йому:

- Так, я це бачу і розумію, але це було спочатку, коли ще Вперше Адам зізнався мені в коханні, подарувавши першу квітку, він не був того кольору, який мав бути тоді.

Хайрикулус замислився над кольором і зрозумів, що золотистий колір

кохання, яке він бачив, це те, що у Шийлі над головою у вигляді свічення. «Так ось воно що, – подумав Хайрикулус, – значить Шийля – це звичайна людина». І що він полюбив звичайну людину, звичайну жінку – це було для неї неймовірно. Адже він знав цивілізацію від народження і зрозумів, що жінка – це більше, ніж народження цивілізації, це саме кохання. Тоді він знову прибіг до Лейла. Поруч був Адам. Він, навіть не звернувши особливої уваги, запитав:

– А як же народився Аляс?

- Від кохання, - сказала Лейлі. - На тій планеті, де він народився, було лише кохання, квіти та птахи.

Хайрикулус схопився за голову.

– Як? Чи є планета просто птахів? Чому я не знав? - Запитав Хайрикулус.

- Тому що ти був у мріях самим птахом, - сказала Лейлі, - і ти не розрізняв планету та твій образ від самого себе, бо образ народжує себе.

- Так, - сказала Лейлі, - ти порозумнішав, Хайрикулус.

Хайрикулус внутрішньо посміхнувся. Він, який не має жодного почала в народженні і не має кінця, слухає цю жінку, практично відкривши рота. Також її слухає й Адам. І вона каже так, ніби вона все знає.

Це було дивно – її знання передавалося через її досвід, через її віру, і він почав промацувати пальцями, всією своєю сутністю це поняття віри. «Віра дає знання», – подумав Хайрикулус. Він подумав, що якщо взяти російську мову і розглянути його ім'я в транскрипції російської мови, тобто слово «руку» і є «вус». Хайрикулус – мотай на вус. А мотати чим?

Рука. «Ел» розділяє «руку» та «вус». «І це є люди», – подумав Хайрикулус.

Так він став усвідомлювати сенс у кожному слові та знаходити сутність та спільне в любові до цього світу. Він став розуміти, що світ нескінченний у людському розумінні, і розуміння світу людиною робить його нескінченним. Так він побачив ті світи, які створювалися в його уяві, і зрозумів, що Шько – це не предмет його уяви. Можуть бути і такі любителі пива та іншої цілющої вологи, які можуть жити століттями та мільярдами років, але не звертати увагу, що навколо відбувається. "Це витрати вічного розвитку, – подумав Хайрикулус, – і треба доводити до відома, що світ змінюється. Вічність має бути енергійною, здоровою і веселою, оптимістичною, одним словом людським. Який сенс одягатися в одяг птаха? Адже він не індіанець». «Який він взагалі національності? – подумав про себе Хайрикулус. – Таке відчуття, що такою може бути людина будь-якої національності».

І це відчуття відразу ж набуло впевненості, як тільки він знову побачив Шійлю, що йде системою стріл любові до нього. Він бачив її, що йде широкими кроками і при цьому ніби не зачіпає берега моря.

- Вона вже ходить практично по воді, - подумав Хайрикулус. а я ще думаю цим зайнятися. Значить, вона досконаліша від початку, тому що вона щира по відношенню до природи і до світу.

- Більшою мірою, мається на увазі з меншою аналітикою, - подумав Хайрикулус.

– Треба навчитися одночасно і не аналізувати та

аналізувати. Дуже своєрідна ситуація, але це треба робити, – вважав Хайрикулус, тому що він повинен бути схожим на неї в її одкровенні істини, щоб більше злитися з нею в коханні. Вони мають бути близькими один до одного духовно.

Так порахував Хайрикулус і став набиратися мудрості знань. Він звернувся до Діогена, але той сказав: "Ти зі своєю єдиною любов'ю, у вічному щастя з Шійлю - і це все, що треба для вічного життя".